

Hjem til jul

Journal, 21.12.2007

Pasienten er ganske preget av behandlingen. Han forteller at han nå blir veldig kvalm av Naxogin. Sliming er blitt noe bedre siste døgn. Seponerer Naxogin da han kun har 3 fraksjoner igjen. Øker Dolcontin til 60 mg x 2.

Lege, Radiumhospitalet

Julen 2007 kom snikende på Radiumhospitalet. Den kunne først merkes som en form for rastløshet mellom sengene, etterfulgt av en diskret trekk fra dørene da de unge sykepleierne reiste hjem til jul. For at det gjenværende personalet skulle strekke til, la sykehusledelsen opp til følgende slagplan: De som var ferdig behandlet, ble skrevet ut. De av de gjenværende pasientene som holdt hodet over vannet, fikk permisjon. De aller sykeste ble igjen.

Det betydde at Even og Rune skulle utskrives, mens jeg, som lå en ukes stråling etter dem i sporet, kunne få permisjon. Hjemreise betydde at familiene våre måtte ta over ansvaret for mat, medisiner og stell. Nå var det konene våre som protesterte.

Lille julaften 2007 hadde Even sin siste strålebehandling. Siri fortalte at hun hadde hatt en samtale med avdelingssykepleieren

og fått vite at Even var ferdigbehandlet og skulle skrives ut. Da ble hun helt fortvilet.

– Du sier han er *ferdigbehandlet*, men jeg vet jo at det er nå alle plagene kommer, nesten ropte hun til sykepleieren. – Han kan jo nesten ikke stå på beina! Jeg har to små barn og en veldig syk mann. Hva om han blir sykere i julen?

– Da må han inn på lokalsykehus, svarte sykepleieren.

– Hvilket sykehus da?

– Nei, det vet ikke jeg, sa sykepleieren.

Så spurte hun Siri hvor de bodde, og sa at ut fra adressen deres var det enten Ullevål sykehus eller Rikshospitalet som skulle ta imot Even.

– Det kan du bare glemme, sa Siri. – Det er helt uaktuelt at jeg drar til et nytt sykehus med ham i julen, til et sted der ingen kjenner verken ham eller situasjonen hans. Vi blir sittende her til dere finner ut at han må ha permisjon, så han kan komme tilbake hit hvis han trenger det.

– Det går ikke, svarte pleieren. – Det er en lang kø av pasienter som skal inn, og din mann er ferdigbehandlet. Da kan vi ikke gi permisjon.

– Da tar jeg ham ikke med meg. Sånn er det bare, da kan han bli her. Jeg tar ikke det ansvaret.

Sykepleieren skjønnte at hun ikke kom noen vei, og sa hun skulle bringe saken opp for avdelingsledelsen. Da sykepleieren hadde gått, ble Siri sittende på rommet sammen med Even og vente på svar. Hun var sint og fortvilet og snakket som en foss. Etter en time kom sykepleieren tilbake og fortalte at Even fikk permisjon.

Siris frykt var ikke ubegrunnet, for under hele behandlingen hadde sykepleierne fortalt at effekten av strålingen kom til å øke etter at behandlingen var ferdig. Smertene skulle bare bli verre og spisevanskene fortsette, så Siri måtte regne med at Even trengte